

HESBA STRETTON
JESSICA'S

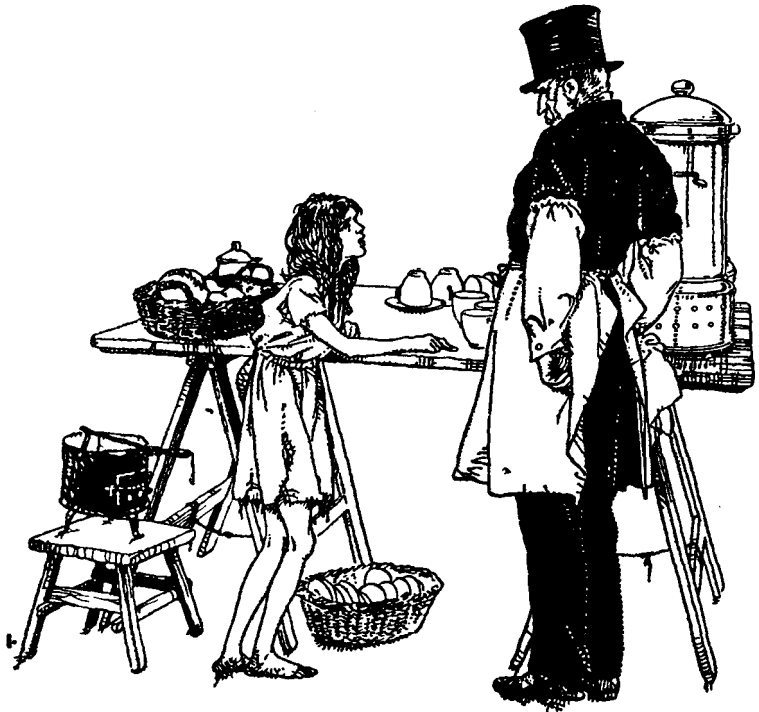
EERSTE GEBED

G. F. CALLENBACH — NIJKERK

**JESSICA'S
EERSTE GEBED**

MET TEEKENINGEN
VAN ISINGS

EEN EN TWINTIGSTE
DRUK

JESSICA'S EERSTE GEBED

DOOR HESBA STRETTON

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1. HET KOFFIESTALLETJE EN DE EIGENAAR DAARVAN.

In een verborgen hoekje van een der vele spoorwegbruggen, die over de straten van Londen gebouwd zijn, kon men eenige jaren geleden, des morgens van vijf uur tot halfnegen, een keurig ingericht koffiestalletje zien. Het bestond uit schragen en planken, waarop twee groote tinnen kannen geplaatst waren. Daaronder brandde een klein vuurtje van houtskool, om de koffie warm te houden gedurende de vroege morgenuren, wanneer het werkvolk bij menigte naar de stad ging, op weg naar hun dagwerk. Dit koffiestalletje was zeer geliefd, want behalve dat het goed beschut was, hetgeen van groot belang was op regenachtige morgens, stond het in zulk een afgelegen hoekje, dat de klanten, die hun ontbijt in de open lucht gebruikten, ternauwernood werden opgemerkt. Bovendien was de eigenaar van het stalletje een bedaard man, die het gehaaste werkvolk vlug bediende, zonder hen met praatjes op te houden. Hij was een lange, magere, bejaarde man, met een bijzonder ernstig gezicht. Er was iets geheimzinnigs aan hem. Niemand wist wie hij was of waar hij woonde, behalve misschien de politieagent, die elk half uur het stalletje voorbijging, en den ernstigen man daar achter als een bekende toeknikte. Weinigen gaven zich de moeite onderzoek naar hem te doen, en die het deden, konden alleen te weten komen, dat hij de gereedschappen voor zijn stalletje in een naburig koffiehuis bewaarde, waar hij elke morgen om halfnegen zijn schragen, planken en aardewerk heenkruide. Daarna sloop hij gewoonlijk met zachte

tred en geheimzinnige houding als een vluchteling weg, terwijl hij vaak achterom keek, alsof hij vreesde nagegaan te zullen worden. Totdat hij ten slotte verdween onder de menigte op straat. Niemand had ooit genoeg nieuwsgierigheid gehad, hem geheel op zijn weg naar huis te volgen. Niemand wist hoe hij verder aan de kost kwam. Maar gewoonlijk was zijn stalletje door klanten omringd, die hij met stille ernst bediende, en die hem graag het gevraagde betaalden voor de verkwikkende koffie, die hij hun schonk.

Vele jaren ging dat reeds zoo. Maar op zekere morgen, terwijl het een oogenblik minder druk was, werd de eigenaar plotseling een paar zeer heldere, groote oogen gewaar, die op hem en de boterhammen op zijn tafel gericht waren met een blik, zoo begeerig als van een muis, die door honger in een val gedreven is. Een lang en mager gezicht behoorde bij die oogen. Het was half bedekt door loshangend haar, dat over het voorhoofd en de hals neerhing. En een gescheurde jurk, ternauwernood vastgehouden door een paar versleten banden, hing over de bibberende schouders van het meisje neer. Terwijl de oude man zich bukte naar een mand achter z'n stalletje, kreeg hij twee bloote voetjes in het oog, die ineengekrompen waren door de vochtige koude van de straat. Het kind beurde dan ook het eene na het andere op en legde ze over elkander om zich een oogenblik het gevoel van warmte te verschaffen. Het armoedige kind sprak niet; alleen, bij elk dampend kopje koffie, dat hij uit zijn kan schonk, vlamden haar donkere oogen begeerig op, en hij kon haar met de dunne lippen hooren smakken, als proefde zij in haar verbeelding de warme, geurige koffie.

„Kom nou!” zei hij eindelijk, toen er nog slechts één jongen stond, die langzaam zijn ontbijt gebruikte. En hij boog over zijn stalletje heen om op zachte toon te

kunnen spreken. „Waarom stap je niet op, kleine meid? Kom, kom, je staat mij hier al lang genoeg, begrijp je?” „Ik wou juist ook al gaan, meneer,” antwoordde zij, de magere schouders ophalende om haar jurk hooger aan de hals te trekken, „maar het regent daarbuiten zoo, ziet u, en moeder is de heele nacht weg geweest en heeft de sleutel meegenomen; en het is zoo heerlijk de koffie te ruiken, en de politie maakt 't me niet lastig, als ik hier sta. Hij denkt, dat ik een klant ben, die zijn ontbijt gebruikt.” En het kind lachte spottend bij de gedachte, dat zij een heusche klant zou zijn.

„Je hebt zeker nog geen eten gehad,” zei de eigenaar van het koffiestalletje op dezelfde zachte, vertrouwelijke toon en hij leunde over zijn stalletje, zoodat zijn gezicht bijna de magere, scherpe trekken van het kind aanraakte.

„Nee,” antwoordde zij koeltjes, „en ik zal erg hongerig zijn, tegen dat ik mijn middagmaal krijg, dat is zeker. U hebt niet vaak erge honger, wel, meneer? Ik heb nu nog geen pijn in mijn buik van de honger, maar tegen dat ik eten krijg, zal het erg genoeg zijn, dat verzekeer ik u. Ja, heel erg!”

Zij keerde zich om met een veelbetekenend hoofdknikken. Zij had al ervaringen in het leven opgedaan, die hem geheel vreemd waren. Maar vóór zij tien stappen gedaan had, hoorde zij de zachte stem, nu wat harder, haar roepen, en in een oogenblik was zij weer bij het stalletje terug.

„Kruip hier maar in,” zei de eigenaar met een voorzichtig gefluister, „hier is een beetje koffie en hier zijn een paar korstjes brood. Maar je mag nooit wéér komen, hoor! Ik geef nooit aan bedelaars, en als je gebedeld

had, zou ik de politie geroepen hebben. Daar, hou je voeten bij het vuur. Nou, hoe bevalt je dat?"

Het kind zag dankbaar naar hem op. Zij zat op een leege mand, met haar voeten dicht bij de pan met houtskool en een kopje dampende koffie op haar schoot; maar haar mond was te vol om te antwoorden. Zij knikte alleen maar. Die knik vertelde meer dan heel veel woorden.

De man was een poos bezig met het inpakken van zijn aardewerk, maar nu en dan hield hij op om naar haar te zien en ernstig zijn hoofd te schudden.

„Hoe heet je?" vroeg hij eindelijk. „Maar het doet er ook niet toe! Het gaat mij niet aan, hoe je heet. Wat kan mij je naam schelen!"

„Ik heet Jessica," zei het meisje, „maar moeder en iedereen noemen mij Jes. Het zou u wel vervelen Jes te heeten, als u in mijn plaats was. Het is Jes hier en Jes daar, en iedereen laat mij boodschappen doen, en zij slaan mij maar en zij schoppen en knijpen. Kijk eens hier!"

Of haar armen zwart en blauw waren van de kou of door mishandeling, kon hij niet zeggen, maar hij schudde weer ernstig met het hoofd, en het kind voelde zich aangemoedigd om voort te gaan.

„Ik wou, dat ik hier altijd kon blijven, juist zooals ik nu ben!" riep zij. „Maar ik weet, dat u nou weggaat, en ik mag nooit weer komen, of u stuurt de politie op mij af!"

„Ja," zei de eigenaar van het koffiestalletje zeer zacht en rondziende, of er ook andere havelooze kinderen in de buurt waren: „als je belooft, in een heele week niet weer te komen en het aan niemand te zeggen, mag je

nòg eens komen. Ik zal je nòg eens tracteeren. Maar nu moet je heengaan.”

„Ik ben al weg, meneer,” zei zij haastig; „maar als u soms een boodschap hebt, die ik doen kan, zou ik die heel goed doen. Laat mij iets voor u dragen.”

„Neen, neen,” riep de man, „ga nu heen als een goed meisje, en pas op! Laat ik je de heele week niet weer zien.”

„Goed!” antwoordde Jes, en zij zette het op een loopen over de natte straat, om te laten zien, dat zij wel gehoorzaam wilde zijn. En de eigenaar van het stalletje, met menige voorzichtige blik om zich heen, bracht zijn waar naar het koffiehuis en werd gedurende het overige van de dag niet meer in de nabijheid van de spoorwegbrug gezien.

2. JESSICA'S VERZOEKING.

Jessica hield woord. Zij kwam niet terug vóór de afgesproken tijd. Hoewel de stille man onder de donkere schaduw van de brug elke morgen naar haar uitkeek, terwijl hij zijn klanten bediende, kreeg hij haar bleek gezichtje niet te zien. Maar toen de bepaalde tijd dáár was, vertoonde zij zich bij het stalletje, met haar hongerige oogen weer gericht op de hoopen kadetjes en boterhammen, die steeds kleiner werden. De zaak was op het drukst, en het hongerige kind stond geduldig aan de kant te wachten, tot het haar tijd was. En zoodra de naaste kerkklok acht had geslagen, kwam zij wat dichterbij het stalletje. En op een teeken van den eigenaar kroop zij tusschen de schragen van zijn tafel door, en nam haar vroegere plaats op de leege

mand in. In zijn oogen leek zij zelfs een beetje magerder en zeker havelooper dan te voren. Hij legde een heel broodje, een oud, dat van de voorraad van gisteren was overgebleven, op haar schoot, terwijl zij het kopje

koffie aan haar lippen bracht met haar verkleumde handen.

„Hoe heet u?” vroeg zij, naar hem opziende met haar doordringende oogen.

„Hoezoo?” vroeg hij aarzelend, alsof hij niet graag zoo- veel van zichzelf vertelde, „mijn voornaam is Daniël.”

„En waar woont u, meneer Daniël?” vroeg zij.

„Wel, nu nog mooier!” riep hij uit, „als je brutaal wordt, moet je maar liever weggaan. Wat gaat het jou aan, waar ik woon? Ik verzeker je, dat het mij niet kan schelen, waar *ij* woont.”

„U moet niet boos worden,” zei Jes nederig, „ik dacht maar, dat ik wel zou mogen weten, waar u woont. U bent een goed man, meneer Daniël.”

„Ik weet het niet,” antwoordde hij onrustig, „ik ben bang van niet.”

„O ja, dat bent u wel, en u weet het ook wel,” vervolgde Jes. „U zet goed koffie, puik! En de kadetjes zijn ook best! Ik heb u honderden malen gezien, voordat u mij zag, en de politie laat u met rust, en zegt u nooit dat u moet gaan. O ja, u moet een zeer goed man zijn.”

Daniël zuchtte, en zette zijn aardewerk heen en weer. Hij stond diep te denken. Wat zei dat kind, was hij goed? Hij zette goed koffie, en de politie liet hem ongemoeid. Dat was waar, en toch, toen hij de voorraad stuivers natelde, die hij in zijn sterke linnen zak bijeen verzameld had, zuchtte hij nog dieper. Hij liet opzettel- jk een van zijn stuivertjes op de modderige straat val- len, en ging voort de overige ijverig te tellen, terwijl hij ongemerkt naar het meisje keek, dat aan zijn voeten zat. Zonder een schaduw van verandering op haar mager ge-

zichtje bedekte zij het stuivertje met haar voet en haalde het voorzichtig naar zich toe, terwijl zij voortging druk met hem te praten. Een oogenblik schoot er een pijnlijk gevoel door Daniël's hart, en hij was er blij om, dat hij de jonge dievegge betrapt had. Het was nu tijd om heen te gaan; maar voor hij ging, zou hij die bloote voet laten verzetten en het stuivertje, dat er onder verborgen lag, voor de dag doen komen. En dan zou hij haar waarschuwen, zich nooit weer bij het stalletje te wagen. Dit was nu haar dank, dacht hij. Hij had haar twee keer een ontbijt gegeven, en haar meer vriendelijkheid betoond, dan hij in vele jaren aan eenig schepsel had bewezen. En bij de eerste gelegenheid de beste wilde het kind hem bestelen! Hij dacht er treurig over na. Maar ineens veranderde Jessica's gezicht, zij kreeg een erge kleur en de tranen kwamen in haar oogen. Zij bukte, zij raapte het geldstuk uit de modder op, veegde het schoon en blank op haar lompen en legde het op het stalletje neer, dicht bij zijn hand, doch zonder iets te zeggen.

Daniël keek haar ernstig aan.

„Wat is dat?” vroeg hij.

„Alsjeblieft, meneer Daniël,” antwoordde zij, „het was gevallen, en u hebt het niet gehoord.”

„Jes,” zei hij streng, „zeg mij er alles van.”

„Och, asjeblieft,” snikte zij, „ik heb maar ééns een stuivertje gehad. En het rolde zoo dicht bij mijn voet. . . . En u had het niet gezien. . . . En toen dacht ik er aan, hoe vriendelijk u geweest was, en hoe u mij bij uw vuur laat warmen. . . . En toen kon ik het stuivertje niet langer houden! U zult mij zeker nooit weer laten komen?”

Daniël keerde zich een oogenblik om en hield zich bezig met zijn kopjes en schoteltjes, terwijl Jes bevende bij hem stond en groote tranen haar langs de wangen rolden. Het prettige donkere hoekje, met het warme vuur van houtskool en de reuk van de koffie was twee korte poosjes een paradijs voor haar geweest. Maar zij had zich aan een zonde schuldig gemaakt, die er haar uit zou verdrijven.

Daar buiten de boog van de spoorwegbrug, daar waren de koude, akelige straten, zonder vriendelijke gezichten en zonder warme kopjes koffie. Nu wachtte zij treurig. Nu zou zij de woorden hooren, die haar zouden verbieden naar deze gelukkige plaats terug te keeren.

Meneer Daniël keerde zich eindelijk om en zag haar betraande oogen. Toen werd hij ook ontroerd.

„Jes,” zei hij, „ik zou het nooit hebben kunnen doen. Je mag hier elke Woensdagmorgen komen, en er zal altijd een kopje koffie voor je zijn.”

Zij dacht, dat hij meende, dat hij het stuivertje niet onder zijn voet zou hebben kunnen verbergen. Toen ging zij heen, een beetje bedroefd en verlegen, en toch ook blij, zoo heel erg blij bij het vooruitzicht van zulk een tractatie elke week. En Daniël, nadenkende over de strijd, die in het hart van het kind moest zijn gestreden, ging weg, schudde van tijd tot tijd het hoofd en mompelde bij zichzelf: „Ik zou het nooit hebben kunnen doen. . . . Ik zou het nooit hebben kunnen doen. . . .”

3. EEN OUD VRIEND IN EEN NIEUW KLEED.

WEEK aan week, de laatste drie maanden van het jaar, verscheen Jessica elke Woensdag bij het koffiestalletje, en, nadat zij geduldig had gewacht tot ieder met ontbijten klaar was, kreeg zij haar portie van haar nieuwen vriend. Na verloop van eenige tijd liet Daniël haar iets van zijn vracht naar het koffiehuis dragen. Maar hij stond haar nooit toe, hem verder te volgen. En hij lette er altijd op, dat zij uit het gezicht was, eer hij zich in de doolhof van straten in de richting van zijn huis begaf. Ook mocht zij hem nooit veel vragen, en gewoonlijk spraken zij slechts weinig gedurende Jessica's ontbijt.

Jessica vertelde wel van haar huis. En Daniël zou haar wel hebben kunnen volgen, wanneer hij dat wilde. Het was een holle ruimte, die eens een hooizolder geweest was, boven de stal van een oude herberg, waarin twee ezels gestald werden. Die waren het eigendom van fruitkoopers, die beneden op de binnenplaats woonden. Men ging naar boven langs een houten ladder, waarvan de sporten zwak en gebroken waren. Door een valluik kon men dan op de hooizolder komen. Dit tehuis was even akelig en ongeriefelijk als de stal beneden. Er was slechts één stroobed. En er waren eenige steenen en planken voor huisraad. Alles, wat verpand kon worden, was sedert lang verdwenen. En de moeder van Jessica betreurde het dikwijls, dat zij haar kind ook niet naar de lommerd kon brengen. Toch had zij bijna geen last van Jessica. De tijden, dat haar moeder haar van voedsel en kleeding voorzag, waren lang voorbij,

en het arme kind moest door bedelen maar probeeren, om in leven te blijven.

Jessica was de slavine en de boodschaploopster van de buurt. Haar moeder sloeg haar. Haar talrijke meesters overlaadden haar met werk en mishandelden haar. Haar leven was zeer hard. Maar nu had ze altijd de Woensdagmorgen om op te rekenen en aan te denken. En niet veel later gebeurde er weer wat moois.

Jessica was ver van huis gedwaald in de vroege schemering van een winteravond, na een geweldige uitbarsting van haar beschonken moeder, en zij snikte nu en dan nog van pijn en vermoeienis. Toen zag zij plotseling meneer Daniël loopen. Hij was in het zwart gekleed, met een witte das, en stapte met snelle, deftige schreden langs de verlichte straat. Jessica durfde hem niet aan te spreken, maar zij volgde hem op eenige afstand, tot hij weldra stilhield bij het ijzeren hek van een groot gebouw. Dit hek maakte hij open. Toen liep hij naar de gewelfde ingang. Vervolgens, met een zware sleutel, opende hij de vleugeldeuren en ging naar binnen. Het kind sloop achter hem aan, maar stond eenige oogenblikken bevend stil op de drempel. Toen flikkerde daarbinnen een pas aangestoken licht en zij waagde zich eenige schreden verder, en stootte nog een binnendeur open, doch slechts zoo ver, dat zij in staat was naar binnen te zien. Toen, langzamerhand moediger geworden, kroop zij er door, terwijl zij de deur zachtjes achter zich toe trok. De ruimte was half donker, maar Daniël stak al de gaslichten aan en elk oogenblik werd de verlichting schitterender. Zij stond in een met een tapijt belegd pad, met hooge eikenhouten banken aan elke zijde, bijna zoo zwart als ebbenhout. Een galerij

van hetzelfde donkere, oude eikenhout was rondom aan de muur aangebracht. Die rustte op zware pilaren. Achter zoo'n pilaar kroop zij weg en nieuwsgierig staarde zij Daniël na, toen hij de trappen van de

preekstoel beklom en daar de lichten opstak, zoodat zich aan haar verbaasde blik de schitterende pijpen van een daarachter geplaatst orgel vertoonden. Spoedig daarna verdween de langzame en zachtloopende koster een minuut of twee in een kamer, en Jessica, van deze korte afwezigheid gebruik makend, schoof stille-tjes voort achter de donkere banken, tot zij de trappen bereikte van het orgel met zijn gouden pronk. Maar op dit oogenblik verscheen meneer Daniël weer, gehuld in een lang zwart kleed. En toen zij elkaar zagen, waren zij beiden verwonderd en zij schrokken ook allebei.

„Vooruit,” zei hij barsch, zoodra hij zijn tegenwoordigheid van geest had teruggekregen, „je moet maken dat je wegkomt. Dit is geen plaats voor jou en je soort. Het is voor dames en heeren, dus moet je maar gauw weggaan, voordat er iemand komt. Hoe heb je de weg hierheen gevonden?”

Hij was zeer dicht bij haar gekomen en bukte zich, om haar de woorden in het oor te fluisteren, terwijl hij onrustig het oog op de ingang bleef houden. Jessica begon haastig te praten.

„Moeder heeft mij geslagen,” zei zij, „en mij op straat gegooid, en ik zag u daar, en ben u gevolgd. Ik zal dadelijk weggaan, meneer Daniël, maar het is hier erg prettig. Wat komen de heeren en dames hier doen? Vertel mij dat nog even en dan zal ik hard wegloopen.”

„Zij komen hier om te bidden,” fluisterde Daniël.

„Wat is bidden?” vroeg Jessica.

„Maar kind!” riep Daniël in groote verlegenheid. „Wel, zij gaan in die banken zitten en de dominee op de preekstoel zegt aan God wat zij noodig hebben.”

Jessica zag hem aan, zoo verwonderd, dat een flauwe

glimlach op het ernstig gelaat van den koster speelde. „Wat is een dominee en God?” zei zij, „en hebben dames en heeren iets noodig? Ik dacht, dat zij alles hadden wat zij noodig hebben, meneer Daniël.”

„O!” riep Daniël, „maar nu moet je weggaan, begrijp je. Zij zullen dadelijk komen, en zij zouden zich ergeren, als zij een havelooze, kleine heidin, zooals jij bent, hier zagen. Dit is de preekstoel, waar de dominee staat en voor hen preekt; daar zijn de banken, waar zij naar hem zitten te luisteren, of misschien gaan slapen; daar is het orgel, dat speelt, terwijl zij zingen. Dáár, nu heb ik je alles verteld, en je mag nooit weerkomen, nooit.”

„Meneer Daniël,” zei Jessica, „ik begrijp er niets van. Is er niet een donker hoekje ergens, waar ik mij zou kunnen verstoppen?”

„Nee, neen!” viel Daniël haar ongeduldig in de rede, „wij kunnen hier geen kleine heidin, zonder hoed op of schoenen aan, gebruiken. Kom nu, het is nog maar een kwartier, en ieder oogenblik kan er iemand komen. Ga weg, gauw!”

Jessica liep langzaam naar de deur, maar zij keek vaak achterom. Meneer Daniël stond haar na te kijken. Zij bereikte eindelijk het portaal, maar reeds naderde er iemand de kerkdeur, en onder een der lantaarns van het hek stond een van haar natuurlijke vijanden: een politieagent. Haar hart klopte snel, maar zij was bij de hand, en in een oogenblik ontdekte zij een schuilplaats achter een van de deuren. Daar kroop zij in, om veilig te zijn, totdat het pad vrij zou wezen en de politieagent verder zou zijn gegaan.

De gemeente begon spoedig op te komen. Zij hoorde het ruischen van zijden japonnen en kon de heeren en

dames zien voorbijgaan langs de nis, tusschen de deur en de deurpost, waar zij zich bevond. Eens waagde zij het, een van haar magere, kleine vingers uit te steken en een fluweelen mantel aan te raken, terwijl de dame, die hem droeg, voorbijging. Maar niemand betrapte haar op de daad. Niemand wist, dat zij daar stond. Zij kon zien, dat meneer Daniël het heel druk had met de menschen hun plaatsen aan te wijzen. Maar zij zag ook wel, dat hij nog ongerust was, en telkens keek hij angstig naar buiten in de duisternis. Eens vroeg hij zelfs aan den politieagent, of hij niet een haveloos kind had zien rondloopen. Na een poos begon het orgel te spelen, en Jessica, in haar schuilhoek gezeten, luisterde verrukt naar de liefelijke muziek. Zij wist niet, waarom zij nu schreien moest, maar de tranen kwamen zoo overvloedig, dat het niet hielp, of zij de hoeken van haar oogen al met haar harde knokkels afveegde. Daarom ging zij op de grond liggen, bedekte haar gezicht met de handen en huilde maar. Toen het zingen gedaan was, kon zij slechts een verward geluid opvangen, als van een stem, die sprak. Het portaal was nu leeg en de binnendeuren waren gesloten. Ook de politieagent was verdwenen. Dit was het oogenblik om te ontsnappen. Zij stond van de grond op. Zij was moe en bedroefd. En terwijl zij weemoedig dacht aan het licht, de warmte en de muziek daar binnen de gesloten deuren, stapte zij naar buiten, de koude, donkere straat op. Langzaam ging zij naar huis.

4. KIJKJES IN HET TOOVERLAND.

Dit was niet de laatste maal, dat Jessica zich achter de kerkdeur verborg. Zij kon het niet laten, om telkens opnieuw er achter weg te kruipen, en Zondag aan Zondag wachtte zij in de donkere straten het oogenblik af, waarop zij ongemerkt kon binnensluipen. Zij leerde spoedig de juiste tijd kennen, wanneer Daniël bezig was de lichten op te steken, vóórdat de politie-agent zijn plaats aan de ingang innam, en zij wist ook precies, wanneer het oogenblik was, dat zij vertrekken moest. Soms lachte zij zacht bij zichzelf tot zij schudde, als zij Daniël, onbewust van haar tegenwoordigheid, in het portaal zag staan met zijn ernstig gezicht en zijn deftige houding, om de gemeente te ontvangen, evenals hij zijn klanten aan het koffiestalletje ontving. Zij leerde den dominee kennen, den langen, mageren, bleeken heer, die door een zijdeur inging, met gebogen hoofd, alsof hij in gedachten verzonken was. Twee kleine meisjes, ongeveer van haar leeftijd, met ernstige en toch vriendelijke gezichtjes, volgden hem dan. Jessica keek altijd nieuwsgierig naar de kinderen van den dominee. De jongste was blond, de oudste was ongeveer zoo groot als zij zelf en had even donkere oogen en haar; maar o, hoe duidelijk was het te zien, dat zij met meer liefde werden verzorgd. Soms, wanneer zij voorbijgegaan waren, sloot zij de oogen, en dacht er over na, wat zij toch wel zouden doen in de hooge, donkere banken daar binnen, waar geen plaats was voor een haveloos kind met bloote voeten, zooals zij. En nu en dan moest zij nog wel eens zachtjes huilen. Het was wel gemakkelijk voor Daniël, dat Jessica hem

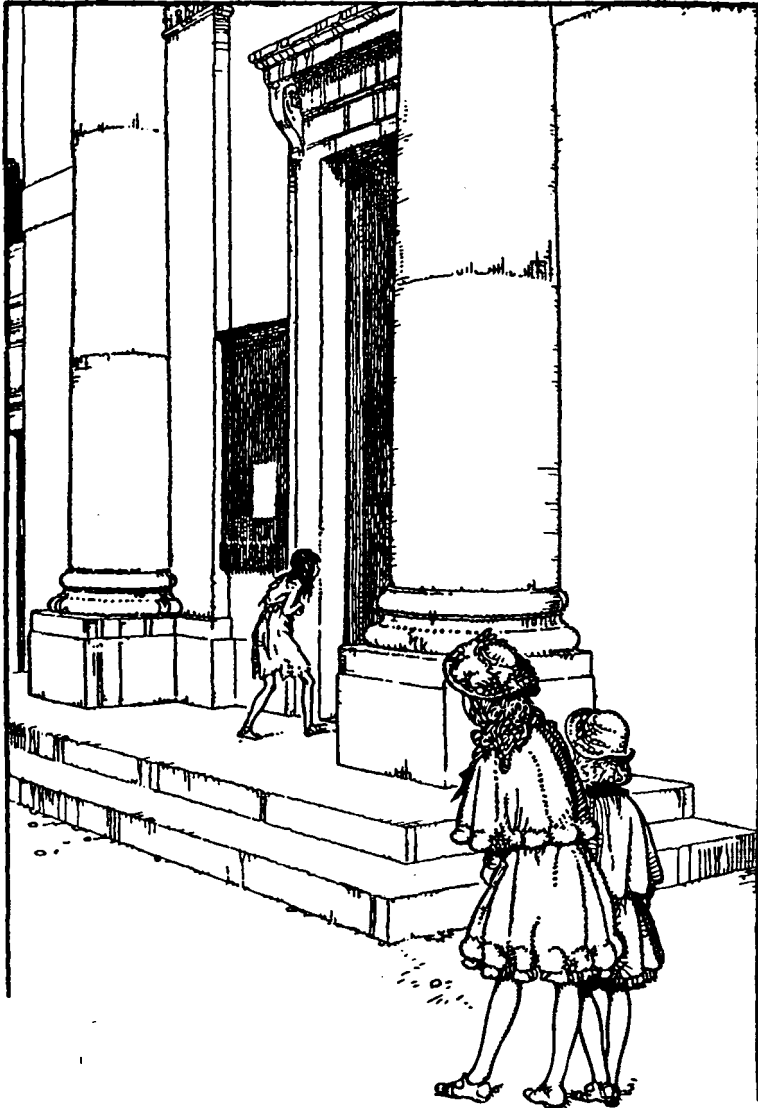
g

niet met vragen lastig viel, als zij 's Woensdagsmorgens om haar ontbijt kwam. Hij was er bang voor geweest. Maar zij was daar te schrander en te slim voor. Zij had veel liever, dat hij maar vergat, dat zij er ooit geweest was. En spoedig werd haar wensch vervuld en was Daniël niet meer ongerust, als hij de lampen opstak.

Maar de lichte zomeravonden naderden, en Jessica dacht er met schrik aan, dat haar Zondagsvreugde weldra zou ophouden. Het gevaar van ontdekt te worden werd elke week grooter. Want de zon ging later onder en er zou geen kans zijn, om ongemerkt naar binnen te gaan bij het volle daglicht. Nu al was er voorzichtigheid en behendigheid noodig, om op het rechte oogenblik binnen te sluipen. Toch kon zij het nog niet opgeven. Ze konden haar toch niet erg straffen, omdat zij in het portaal van een kerk gestaan had, dacht ze.

Jessica werd al ontdekt, vóór de donkere avonden geheel voorbijgegaan waren. Het gebeurde op een avond, dat de kinderen van den dominee wat vroeger dan gewoonlijk naar de kerk gingen. Toen zagen zij een kleine havelooze gedaante met bloot hoofd en bloote voeten, snel voor hen uit de stoep opstappen en in het portaal verdwijnen. Zij stonden stil, zagen elkander aan, en toen, hand in hand, terwijl hun hart hevig klopte, volgden zij dit vreemde, nieuwe lid van de gemeente. De koster was nergens te vinden, de meisjes zagen op de steenen de afdrukken van natte kleine voeten, en in een oogenblik ontdekten zij Jessica, ineengedoken, achter de deur.

„Laten we Daniël Standring roepen,” zei Winnie, het jongste meisje, en zij klemde zich aan haar zuster vast.

Maar zij had hardop gesproken. Jessica hoorde haar, en eer Winnie een voet kon verzetten, stond zij voor haar. O, wat keek die Jessica bang!

„Laat mij niet weggagen,” riep zij; „ik ben een heel arm meisje, en dit is al het plezier, dat ik heb. Ik heb u honderd maal gezien met dien langen meneer, die voorovergebogen loopt, en ik dacht niet, dat u mij zou wegsturen. Ik doe geen kwaad achter de deur, en als meneer Daniël mij ontdekt, dan zal hij mij ook geen koffie meer geven. . . .”

„Wees maar niet bang, hoor,” zei het oudste meisje. „Maar zeg eens, wat kom je hier doen, en waarom kruip je weg achter die deur?”

„Ik hoor de muziek zoo graag,” zei Jessica, „en ik wou graag weten wat bidden is, en de dominee en God. Ik weet, dat het alleen voor dames en heeren is, en mooie kinderen, zooals u. Maar ik wou zoo graag eens naar binnen gaan en zien, wat u doet. . . .”

„Je mag bij ons in de bank zitten,” riep Winnie. Maar Jeanne legde haar hand op de uitgestrekte arm van haar zusje, met een blik op Jessica's havelooze kleeding en verwarde haren. De zaak was moeilijk genoeg om haar verlegen te maken. De kleine verworpeling was te vuil en te verwaarloosd, vond zij. Zij konden haar toch niet meenemen in de met rood fluweel overtrokken bank! Zij had nog nooit naast arme menschen in de kerk gezeten. Maar Winnie zag haar oudere zuster aan en zij kreeg er een kleur van, zoo verontwaardigd was ze.

„Neen Jeanne, nee,” riep ze, „zoo mogen we niet denken! Want dat vindt de Heere Jezus vast niet goed! Papa heeft pas nog gezegd, dat arme kinderen net zoo

goed tot Jezus mogen komen als rijke!" . . .

„Laten we het den koster maar eens vragen,” zei Jeanne.

„O neen, neen!” riep Jessica, „laat meneer Daniël mij niet zien. Ik zal heusch niet weer komen, en ik zal beloven, dat ik nooit meer zal vragen naar God en den dominee, als u mij maar wilt laten gaan.”

„Maar meisje,” zei Jeanne vriendelijk, „wij moeten je leeren, wie God is, als je Hem niet kent. Onze papa is de dominee, en als je met ons mee wilt gaan, zullen wij *hem* vragen, wat wij doen moeten.”

„Zou meneer Daniël mij zien?” vroeg Jessica.

„Papa is alleen in de kamer achter de kerk,” antwoordde Jeanne, „en hij zal ons wel zeggen, wat wij moeten doen. Je bent toch niet bang voor hem, wel?”

„Neen,” zei Jessica vroolijk, en zij volgde de kinderen van den dominee. „Papa is een aardige man, hoor!” zei Winnie en Jeanne tikte zachtjes aan de deur. Een stem daarachter zei: „Kom binnen”.

5. EEN NIEUWE WERELD OPENT ZICH.

De dominee zat in een gemakkelijke stoel voor een helder vuur, met een gezangboek in zijn hand. Dat boek deed hij dicht, toen de drie kinderen op de drempel stonden. Jessica had zijn bleek en peinzend gezicht dikwijls uit haar schuilhoek gezien, maar zij had nog nooit zijn oogen gezien, zijn vriendelijke, ernstige oogen. Die oogen keken Jessica aan en het leek wel, alsof zij dadelijk alles van haar wisten. En voor Jessica de oogen kon neerslaan, blonk in die van den dominee zulk een glans van medelijden, dat zij hem

aan bleef kijken. Zijn kinderen liepen naar den dominee toe, terwijl zij Jessica op de mat bij de deur lieten staan, en zij vertelden hem wat er gebeurd was.

„Kom eens hier, meisje,” zei hij, en Jessica liep over de bekleede vloer tot zij vlak voor hem stond met over elkander geslagen armen, en oogen die hem vrijmoedig aanzagen.

„Hoe is je naam, mijn kind?” vroeg hij.

„Jessica,” antwoordde zij.

„Jessica,” herhaalde hij met een glimlach, „dat is een rare naam.”

„Moeder speelde als „Jessica” in de komedie, meneer,” zei zij, „en ik was een fee als ik mee mocht doen. Maar toen ben ik groot en leelijk geworden en nou mag ik niet meer. Als ik mooi ben, wanneer ik grooter word, zegt moeder, dan mag ik ook weer spelen, maar ik moet nog lang wachten. Bent u de dominee, meneer?”

„Ja,” antwoordde hij, en glimlachte opnieuw.

„Wat is een dominee?” vroeg zij.

„Een knecht,” zei hij, nadenkend in de roode sintels van het vuur starend.

„Papa!” riepen Jeanne en Winnie op een toon van verbazing, maar Jessica bleef den dominee aankijken, die haar nu weer in de heldere oogen zag.

„Maar van wie bent u dan knecht, mijnheer?” vroeg zij.

„De knecht van God en van de menschen,” antwoordde hij plechtig. „Jessica, ik ben ook jouw knecht.”

Het kind schudde met het hoofd en lachte met een schelle lach. Zij keek de kamer rond en toen zag zij naar de mooie kleeren van de dochters van den

dominee. En zij trok haar lompen dicht om zich heen en bibberde een beetje, alsof zij een vlaag van de wind voelde, die scherp door de straten woei. Het geluid van haar schelle, kinderlijke lach deed het hart van den dominee pijn. „Arm kind,” dacht hij.

„Wie is God?” vroeg het kind. „Als moeder goed gemutst is, zegt zij soms: „God zegen ons!” Kent u Hem, dominee?”

Maar voor hij tijd had te antwoorden, werd de deur, die toegang gaf tot de kerk, geopend en Daniël stond op de drempel. Eerst keek hij vóór zich, maar toen werd zijn ernstig gelaat doodsbleek en hij greep de deur vast om zich te steunen, tot hij zijn spraak en zijn tegenwoordigheid van geest terugkreeg. Jessica keek ook rond, alsof zij wilde ontvluchten of zich verstoppen. De dominee sprak het eerst.

„Jessica,” zei hij, „er is een plaats dicht onder de preekstoel, waar jij mag zitten en waar ik je al de tijd kan zien. Wees een goed meisje en luister, dan zul je iets van God hooren. Standring, plaats dit kleine meisje vóór de banken, bij de trappen van de preekstoel.”

En eer zij het van louter vreugde nog kon gelooven, bevond Jessica zich in de kerk tegenover het schitterende orgel, dat zacht speelde. Niet ver van haar keken Jeanne en Winnie over haar bank heen en zij lachten vriendelijk. Het was duidelijk, dat de oudste dochter van den dominee over haar gedrag van daar straks berouw had. Winnie glimlachte tegen haar, zoo dikwijls haar hoofd boven de bank uitstak. Jessica was gelukkig, maar niet in het minst verlegen. De heeren en dames waren eigenlijk precies als de menschen, die zij dikwijls gezien had, toen zij een fee was in de

komedie. En spoedig kon zij luisteren naar den dominee, die haar dikwijls aankeek. Zij kon nauwelijks een woord verstaan van hetgeen hij zei, maar zij hoorde graag naar het geluid van zijn stem en zag ook graag het medelijden op zijn gelaat, wanneer hij op haar neerzag. Daniël liep dikwijls heen en weer. Hij was boos en onrustig. Maar Jessica merkte er niets van. Zij luisterde maar. Zij was zoo nieuwsgierig, wie God toch wel was.

6. HET EERSTE GEBED.

Toen de dienst geëindigd was, ging de dominee van de preekstoel af, juist toen Daniël op het punt stond Jessica weg te sturen. Maar de predikant nam haar bij de hand en voor de oogen van de heele gemeente leidde hij haar in de consistorie-kamer, waar Jeanne en Winnie hem spoedig volgden. Hij was vermoeid van zijn dagwerk, en zijn bleek gezicht was bleeker dan ooit, toen hij Jessica voor zijn stoel een plaatsje gaf. Hij leunde met het hoofd op de hand en zei zacht: „Heere, deze zijn de lammeren van Uw kudde. Help mij Uwe lammeren te weiden!” „Kinderen,” zei hij met een glimlach op zijn vermoeid gelaat, „het is niet gemakkelijk, om God te kennen. Maar dit ééne weten wij, dat Hij onze Vader is; — mijn Vader en jouw Vader, Jessica. Hij heeft je lief en zorgt voor je, meer dan ik voor mijn meisjes.” Hij glimlachte tegen haar, zoo vreemd, dat Jessica er een beetje bedroefd van werd. Zij beefde een weinig, en de dominee hoorde het geluid van een zucht. „Ik heb mijn vader nooit gekend,” zei zij treurig.

„God is jouw Vader,” antwoordde hij zeer zacht. „Hij weet alles, wat jou betreft, omdat Hij overal tegenwoordig is. Wij kunnen Hem niet zien, maar wij hebben slechts te spreken, en Hij hoort ons; en wij mogen Hem alles vragen, wat wij nodig hebben.”

„Wil Hij hebben, dat ik tot Hem spreek, net als deze mooie kinderen, die schoon zijn en mooie kleren heb-

ben?" vroeg Jessica, angstig naar haar bemodderde voeten en haar vuile, gescheurde jurk ziende.

„Ja," zei de dominee glimlachend en hij zuchtte toch, „jij mag Hem op dit oogenblik vragen, wat je nodig hebt."

Jessica keek in de kamer rond met groote, wijd geopende oogen, als trachtte zij God te zien; maar toen sloot zij haar oogen stijf dicht, en boog haar hoofd over haar hand, zooals zij den dominee had zien doen, en zij zei: „O God, ik wou U graag kennen. En wilt U, asjeblijft, meneer Daniël betalen voor al de warme koffie, die hij mij gegeven heeft?"

Jeanne en Winnie luisterden met onuitsprekelijke verbazing, maar de tranen stonden den dominee in de oogen, en hij zei „Amen" op het eerste gebed van Jessica.

7. MOEILIJKE VRAGEN.

Daniël had geen gelegenheid om met Jessica te spreken. Want nadat hij gewacht had, tot de dominee de kamer had verlaten, bemerkte hij, dat zij door de zijdeur was heengegaan. Hij moest dus tot Woensdagmorgen wachten. En hij was blij, toen hij haar zag verschijnen. Maar hij bleef strak kijken. Want hij had besloten haar te verbieden terug te komen, en haar met de politie te dreigen, als hij haar ooit weer in de kerk betrapte. Daar zou hij in het vervolg heel scherp toezien. Maar vóór hij kon spreken was Jessica onder het stalletje doorgekropen en had haar oude plaatsje op de omgekeerde mand ingenomen.

„Meneer Daniël," vroeg zij, „heeft God u al voor mijn slokjes koffie betaald?"

zij

„Mij betaald?” herhaalde hij. „God? Neen.”

„Wel, dan zal Hij het doen,” antwoordde zij, veelbeteekenend met het hoofd knikkend, „wees niet bang voor uw geld, meneer Daniël, ik heb het Hem dikwijls gevraagd, en de dominee zegt, dat Hij het zeker doen zal.”

„Jes,” zei Daniël streng, „heb je den dominee van mijn koffiestalletje verteld?”

„Neen,” antwoordde zij met een heldere glimlach, „maar ik heb het God wel honderd maal sedert Zondag gezegd, en Hij zal u zeker binnen een dag of twee betalen.”

„Jes,” vervolgde Daniël nu wat vriendelijker, „ik merk wel, dat je een verstandig meisje bent, en daarom zal ik je nu ook vertrouwen, begrijp je? Je moet nooit een woord van mij en mijn koffiestalletje reppen, omdat de menschen in onze kerk zeer voornaam zijn, en zij zouden het misschien niet goed vinden, dat ik een koffiestalletje houd. Zeer waarschijnlijk zouden zij zeggen, dat ik geen koster kan blijven, en ik zou daardoor veel geld verliezen.”

„Waarom houdt u het stalletje dan?” vroeg Jessica.

„Zie je niet, hoeveel stuivers ik elke morgen krijg?” zei hij, zijn linnen zak schuddende. „Ik verdien jaarlijks veel geld daarmee.”

„Wat doet u met zooveel geld?” vroeg zij, „geeft u het aan God?”

Daniël antwoordde niet, maar de vraag deed hem veel pijn. Wat deed hij met zooveel geld? Hij dacht aan de eenzame kamer, die hij alleen bewoonde, ver van de spoorwegbrug. Het was een kamer met slechts weinig gemakken. Maar er stond een sterke en goed

gesloten lessenaar, en daarin lagen zijn kasboek en zijn kwitanties voor geld, dat hij op interest had uitgeleend, en een zak met goudstukken, waarvoor hij des Zondags en door de week had gezwogd!

Hij kon zich niet herinneren, dat hij ooit iets had weggegeven, behalve de overgeschoten koffie en de oudbakken kadetjes, waarvoor Jessica God bad, hem te betalen. Hij kuchte, schraapte zijn keel en wreef zijn oogen. En toen, met zenuwachtige en aarzelende vingers, nam hij een stuivertje uit zijn zak en liet het in Jessica's hand glijden. . . .

„Neen, neen, meneer Daniël,” zei zij, „ik wil niet, dat u mij een van uw stuivertjes geeft. Ik wil, dat God u betalen zal.”

„Ja, Hij zal mij betalen,” mompelde Daniël, „er zal spoedig een dag van afrekening komen.”

„Houdt God dagen van afrekening?” vroeg Jessica.

„Ik hield veel van de afrekeningsdagen, toen ik nog met moeder tooneel speelde.”

„Ja, ja,” antwoordde hij, „maar weinig menschen houden van de dag van afrekening met God.”

„Maar u zult toch wel blij zijn, hè?” zei zij.

„Eet nu maar gauw door,” zei Daniël. Toen dacht hij heel diep na, en hij was niet rustig, want zijn geweten zei hem, dat hij *niet* blij zou zijn om de dag van verantwoording bij God te zien aanbreken.

„Meneer Daniël,” zei Jessica, toen zij op het punt waren te scheiden, en hij het stuivertje, dat hij haar gegeven had, niet wilde terugnemen, „als het u niet schelen kan, zou ik graag morgenochtend een kopje koffie bij u komen koopen, zooals de klanten, begrijpt u, en ik zal Zondag geen woord van het stalletje aan

den dominee zeggen; wees maar niet bang.”
Zij knoopte het stuivertje zorgvuldig in een punt van haar jurk, en met een vroolijke glimlach op haar mager gezichtje, huppelde zij het beschutte hoekje onder de brug uit. Spoedig was zij uit Daniëls gezicht.

8. ONVERWACHT BEZOEK.

Toen Jessica de straat bereikt had, waar haar armenlijke woning was, bemerkte zij een buitengewone drukte onder de bewoners. Een groep mensen stond om een langen meneer, dien zij dadelijk als den dominee herkende. Zij kroop tusschen de menschen door, en het gezicht van den dominee verhelderde, toen hij haar zag. Hij volgde haar door de lange ingang, over de morsige plaats, door de stal, waar de ezels juist niet waren, de krakende sporten van de ladder op naar de vreeselijke hooizolder. De dakpannen waren er stukgewaaid en de gebroken glasruiten waren met vodden en papier gestopt. Dicht bij de oude, geroeste kachel, die tot verwarming diende als er brandstof was, lag een korte plank over een paar steenen, en hierop ging de dominee zitten, terwijl Jessica op de grond voor hem zat.

„Jessica,” zei hij treurig, „woon je hier?”

„Ja,” antwoordde zij, „maar wij hadden een mooiere kamer, toen ik een fee was en moeder in de komedie speelde. En wij zullen het ook weer beter hebben, als ik groot ben. Ten minste, als ik mooi genoeg ben, om ook, net als moeder, te spelen.”

„Mijn kind,” zei hij, „ik ben gekomen om je moeder te vragen, of je naar school mag gaan in een prettige plaats, buiten op het land. Zou zij je laten gaan?”

„Nee,” antwoordde Jessica, „moeder zegt, dat zij mij nooit wil laten leeren lezen of naar de kerk gaan. Zij zegt, dat ik dan nergens meer toe zou deugen. Maar zij weet niets van uw kerk, want het is zoo ver weg

en zij heeft mij nog niet betrapt. Zij is 's Zondags altijd erg dronken.”

Het kind sprak op eenvoudige toon, alsof alles wat zij

zei, zoo vanzelf sprak. Maar de dominee huiverde, en keek door de gebroken ruit naar een kleine donkere wolk, die voorbijdreef.

„O, wat kan ik daar aan doen,” zuchtte hij. Hij sprak meer tot zichzelf dan tot Jessica.

„Niets meneer,” zei Jessica, „laat mij u maar alleen 's Zondags komen hooren en vertel mij van God. Als u mij mooie kleeren zou geven, zooals die van uw meisjes, dan zou moeder ze toch maar voor jenever verkoopen. U kunt niets voor mij doen.”

„Waar is je moeder?” vroeg hij.

„Uit, naar een pretje,” zei Jessica, „en zij zal wel in een paar dagen niet thuis komen. Maar zij zal toch niet naar u luisteren. Er is al eens een stadszending hier geweest, maar zij heeft hem de ladder afgegooid, zoodat hij bijna dood was. Zij noemden moeder de helleveeg in de komedie en niemand durfde haar iets in de weg te leggen.”

De dominee zweeg eenige oogenblikken. Zijn blik werd duister als hij de ellendige ruimte rondzag. En op zijn gezicht lag een uitdrukking van bedroefdheid en teleurstelling. Eindelijk sprak hij weer.

„Wie is meneer Daniël, Jessica?” vroeg hij.

„O,” zei zij gevat, „hij is maar een vriend van mij, die mij slokjes koffie geeft. U kent toch niet alle menschen in Londen, meneer!”

„Neen,” antwoordde hij glimlachend, „maar houdt hij een koffiestalletje?”

Jessica knikte met het hoofd. Zij dacht, dat dit minder gevaarlijk was, dan wanneer ze het zei.

„Wat kost een kopje koffie?” vroeg de dominee.

„Een heel kopje kost een stuiver,” antwoordde zij snel,

„maar men kan ook een half kopje krijgen, en er zijn kadetjes van een stuiver en van een halve stuiver.”

„Goede koffie en kadetjes?” vroeg hij weer met een glimlach.

„Puik!” hernam Jessica, met de lippen smakkende.

„Wel,” vervolgde de dominee, „zeg dan aan je vriend, dat hij je elke morgen een heel kopje koffie en een stuiversbroodje geeft, en dat ik het hem betalen zal, zoo dikwijls hij bij mij om geld wil komen.”

Jessica's gelaat straalde van vreugde, maar een oogenblik later werd het weer bedroefd, toen zij aan Daniël's geheim dacht, en haar lippen beefden, toen zij antwoord gaf.

„Meneer,” zei zij, „ik ben zeker, dat hij niet zal kunnen komen; o neen, hij zal het niet kunnen doen. Het is zoo ver, en meneer Daniël heeft zooveel klanten. Neen, hij zou nooit om het geld bij u komen.”

„Jessica,” antwoordde hij, „ik zal je zeggen, wat ik doen wil. Ik zal je elke Zondag twaalf stuivers toevertrouwen, als je mij beloven wilt, dat je die aan je vriend zal geven de eerste keer, dat je hem ziet. Ik zal het zeker te weten komen, als je mij bedriegt.”

En de scherpe, doordringende oogen van den dominee keken in die van Jessica, en weer kwam de teedere, medelijdende glimlach op zijn gezicht.

„En kan ik niets anders voor je doen?” zei hij treurig.

„Neen, dominee,” antwoordde Jessica, „vertel mij maar alleen van God.”

„Ik zal je nu één ding van Hem vertellen,” antwoordde hij. „Als ik je in mijn huis nam, om bij mijn kleine meisjes te wonen, zou je gewasschen en anders gekleed moeten worden, om je daar geschikt voor te maken.

God wilde ons bij Hem in de hemel doen wonen, maar wij waren zoo zondig, dat wij er nooit geschikt toe zouden zijn. Daarom zond Hij zijn eigen Zoon, om onder ons te wonen en voor ons te sterven. Om onze zonden af te wasschen en ons nieuwe kleederen te geven. Om ons geschikt te maken in Gods huis te wonen. Wanneer je God om iets vraagt, moet je zeggen: „Om Jezus Christus' wil.” Jezus Christus is de Zoon van God.”

Na deze woorden ging de dominee voorzichtig de ladder af, gevolgd door Jessica op haar bloote, vlugge voeten, en zij bracht hem op de naaste weg naar een van de groote straten der stad, waar hij afscheid van haar nam. Hij zei: „God zegene je, mijn kind!” op een toon, die Jessica's hart diep trof. Hij had haar zes stuivers gegeven, om haar ontbijt voor de drie volgende morgens te betalen, en met een gevoel, alsof zij zeer rijk was, keerde zij naar haar armelijke woning terug.

De volgende morgen vertoonde Jessica zich fier als een klant aan Daniëls stalletje en betaalde haar zes stuivers vooruit. Hij was een beetje ongerust over haar verhaal, uit vrees, dat de dominee onderzoek naar hem zou doen. Maar hij kon het kind niet weigeren, om dagelijks haar eerlijk ontbijt te komen halen. Als hij ontdekt werd, wilde hij liever beloven zijn koffiestalletje op te geven dan de voorname menschen van zijn kerk te ergeren. Maar nu dit nog niet het geval was, zou het een dwaasheid zijn, op te houden met een werk, dat hem elke week zooveel geld opbracht.

9. JESSICA'S EERSTE GEBED VERHOORD.

Elke Zondagavond kon men het arme meisje naar de kerk zien stappen, waar de rijke en fatsoenlijke menschen God aanbaden. Maar nu had zij wel een manteltje aan en ook een hoedje op. Die hadden eens aan het oudste dochttertje van den dominee behoord, zoodat zij er een beetje fatsoenlijker uitzag in de oogen der gemeente. De dominee wilde wel, dat alle menschen zoo goed luisterden als zij. En hij zou het magere, ernstige gezichtje gemist hebben, als het eens niet te zien was geweest op de plaats juist onder de preekstoel. Bij het einde van elke dienst sprak hij een paar minuten met haar in de consistorie-kamer, doch dikwijls ook slechts een paar woorden, want hij was altijd zeer vermoeid na het preeken.

De twaalf stuivers, die altijd op de schoorsteenmantel gereed lagen, werden terstond, volgens belofte, aan Daniël overhandigd, als zij de kerk verliet, en zoo kreeg Jessica elke dag geregeld haar ontbijt. Maar eindelijk kwam er een Zondagavond, waarop de dominee, toen hij naar de preekstoel ging, het hongerige gezichtje miste, en de twaalf stuivers bleven onaangeroerd liggen op de schoorsteenmantel. Daniël keek elke morgen ongerust naar haar uit, maar geen Jessica sloop in het verborgen hoekje, om naast hem te komen zitten met haar ontbijt op de schoot, en met een menigte vreemde dingen, die zij hem vragen moest. Hij voelde haar afwezigheid meer, dan hij had kunnen denken. Het kind ging hem niet aan, zei hij tot zich zelf. En toch gevoelde hij, dat zij hem *wel* aanging en dat hij niet kon nalaten ongerust over haar te zijn. Waarom had hij

nooit gevraagd, waar zij woonde? De dominee wist het, en een oogenblik dacht Daniël er aan, om het hem te gaan vragen. Maar dat kon achterdocht verwekken. Wat zou de dominee wel denken van zooveel bezorgdheid? De menschen veronderstelden immers, dat hij alleen van haar afwezigheid op Zondagavond in de kerk wist?

Neen, het zou te gevaarlijk zijn, en bovendien, Jessica ging hem niet aan. Hij ging dus naar huis, keek zijn kasboek na, telde zijn geld en merkte tot zijn vreugde, dat hij bijna vijf duizend gulden had verzameld, en dat er elke week meer bij kwam. Maar toen de volgende Zondag Jessica's plaats weer leeg was, overwon de angst van den ernstigen koster zijn vrees en zijn voorzichtigheid. De dominee was naar de consistorie-kamer gegaan. Hij stond met zijn arm op de schoorsteenmantel geleund en met zijn oogen gevestigd op het onafgehaalde geld, dat Winnie daar vóór de dienst had neergelegd. Toen werd er aan de deur geklopt en Daniël trad met eerbiedige houding binnen.

„Wel, Standring?” zei de dominee vragend.

„Dominee,” zei hij, „ik ben ongerust over dat meisje, en ik weet, dat u eens bij haar geweest bent; zij heeft het mij gezegd, en daarom ben ik zoo vrij u te vragen waar ze woont. Ik wou gaan zien, wat er van haar geworden is.”

„Dat is goed, Standring,” antwoordde de dominee, „ik ben ook ongerust over het kind, en mijn meisjes ook. Ik dacht er over, zelf te gaan, maar ik heb het juist erg druk.”

„Ik zal gaan, dominee,” hernam Daniël snel. En nadat hij de noodige aanwijzingen omtrent Jessica's woon-

plaats ontvangen had, deed hij de lichten uit, sloot de deur en ging de straat op. Maar ofschoon het al laat was die Zondagavond en Jessica's woning ver af lag, was Daniël toch te ongerust om naar zijn eenzame kamer terug te keeren. Het hielp niet, dat hij bij zich zelf redeneerde, terwijl hij op de hoek van een straat stond. Hij was ongerust en verlegen. Hij kon zijn geweten niet gerust stellen met de belofte, dat het het eerste zou zijn, wat hij de volgende morgen zou doen, nadat hij zijn koffiestalletje opgeruimd had. In het flauwe, schemerachtige licht van de zomeravond, die ten einde spoedde, verbeeldde hij zich, dat hij Jessica's magere gedaante en bleek gezicht voor zich uit zag gaan, en dat zij nu en dan omkeek om te zien, of hij haar volgde. Het was slechts verbeelding en hij lachte zich zelf uit, maar het was een schorre lach en hij had een benauwd gevoel in zijn keel. Daarom knoopte hij zijn zondagsche jas stijf dicht over zijn borst, waar zijn zilveren horloge en ketting hingen. En toen begaf hij zich met snelle schreden naar het midden der stad. Het was nog niet heelemaal donker, toen hij het hofje bereikte, en hij zich door de nauwe ingang wrong, die er heen voerde. Maar Daniël aarzelde, toen hij de staldeur opende en in de leege, donkere ruimte staarde, waar hij niets kon onderscheiden. Hij dacht, dat hij beter deed om maar weer weg te gaan, terwijl hij het nog veilig doen kon. Maar terwijl hij stilstond met zijn hand op de roestige klink, hoorde hij een flauwe, zachte stem door de reten van de zoldering boven hem.

„Onze Vader,” zei de stem, „stuur asjeblijft iemand bij mij, om Jezus Christus' wil, Amen.”

„Hier ben ik, Jes!” riep Daniël, terwijl hij zijn hart

voelde bonzen, zooals hij het in jaren niet gevoeld had. Hij kon bijna geen adem halen. Hij keek in de duisternis rond, tot hij eindelijk flauw de ladder onderscheidde, die naar de zolder voerde. Zeer voorzichtig, maar met een drift, die hem zelf verbaasde, klom hij de krakende sporten van de ladder op en trad de akelige ruimte binnen, waar het kind in verlatenheid en donkerheid lag. Gelukkig had hij zijn lucifersdoosje in de zak en het eindje waskaars, waarmee hij gewoonlijk de lampen opstak. En een oogenblik later bescheen een lichtstraal Jessica's bleeke gezicht. Zij lag op een bos stroo onder het schuine dak, daar, waar de pannen nog niet afgevallen waren, met geen andere bedekking dan haar vuile lompen. Maar toen zij Daniël's gezicht over zich zag heenbuigen, schitterde er een heldere glimlach in haar oogen.

„O!” riep zij verheugd, maar met zwakke stem, „het is meneer Daniël! Heeft God u gezegd, dat u hier moest komen, meneer Daniël?”

„Ja,” zei Daniël. Hij knielde bij haar neer en nam haar vermagerde hand in de zijne, terwijl hij het verwarde haar van haar vochtig voorhoofd wegstreek.

„Wat heeft Hij u gezegd, meneer Daniël?” vroeg Jessica.

„Hij heeft mij gezegd, dat ik een groot zondaar ben!” antwoordde Daniël. „Hij heeft mij gezegd, dat ik een beetje geld liever heb dan een arm, verlaten, hulpeloos kind, dat Hij mij gezonden had, om te zien, of ik haar om Zijntewil eenig goed wilde doen. Hij keek mij aan, door en door, en zei: „Gij dwaas, in deze nacht zal men uw ziel van u afeischen, en hetgeen gij bereid hebt, wiens zal het zijn?” En ik kon hem niets antwoorden,

Jes. De dag van afrekening was gekomen, en ik kon Hem geen woord antwoorden.”

„Bent u dan geen goed man, meneer Daniël?” fluisterde Jessica.

„Nee, ik ben een ellendige zondaar!” riep hij uit, terwijl de tranen hem langs de wangen rolden. „Ik ben gedurig in Gods huis geweest, maar alleen om geld te verdienen. Ik ben ijverig en braaf geweest, maar ook alleen om geld te verdienen. En nu ziet God mij aan en zegt: „Gij dwaas!” O, Jes, Jes! jij bent meer geschikt om naar de hemel te gaan dan ik ooit in mijn leven geweest ben.”

„Waarom vraagt u Hem niet, of Hij u goed wil maken, om Jezus Christus' wil?” vroeg het kind.

„Ik kan niet,” zei hij. „Ik heb Zondag aan Zondag neergezeten, als de dominee bad. Maar altijd dacht ik er aan, hoe rijk sommige van de menschen waren, die rijtuigen hielden. Ik heb altijd het geld liefgehad en aanbeden en ik heb jou bijna van honger laten sterven, liever dan gevaar te loopen mijn winst te verliezen. Ik ben een zondig mensch.”

„Maar u weet, wat de dominee dikwijls zegt,” fluisterde Jessica: „Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons liefgehad heeft, en zijn Zoon gegeven heeft tot een verzoening voor onze zonden.”

„Ik heb het zoo dikwijls gehoord, dat ik het niet meer voel,” zei Daniël. „Ik hoorde het den dominee graag zeggen, maar nu gaat het 't eene oor in en het andere uit. Mijn hart is zeer hard, Jessica.”

Bij het flauwe schijnsel der kaars zag Daniël de peinzende oogen van Jessica, die hem bedroefd aankeken.

Toen hief zij haar zwakke handje naar haar gezicht op, legde het over haar gesloten oogen en haar koortsachtige lippen bewogen zich langzaam. „God,” zei zij, „maak asjeblijft het hart van meneer Daniël zacht, om Jezus Christus' wil, Amen.”

Zij sprak niet meer, en Daniël ook niet, een heele tijd. Hij trok zijn Zondagsche jas uit en legde die over het magere, bibberende kind, dat zelfs op deze zomeravond van kou beefde. En terwijl hij dit deed, herinnerde hij zich de woorden, die de Heer zegt. Die Hij op de oordeelsdag zal uitspreken: „Voor zooveel gij dit aan een van deze minste mijner broederen gedaan hebt, hebt gij het Mij gedaan.”

Toen voelde Daniël Standring, dat er in zijn hart tòch liefde tot den Zaligmaker was. Hij boog het hoofd over zijn handen en riep, uit de diepte van een verslagen hart: „O God! wees mij zondaar genadig”

10. DE SCHADUW DES DOODS.

Er werd de volgende morgen geen koffiestalietje onder de spoorwegbrug opgeslagen. De gewone klanten van Daniël stonden verbaasd, toen zij het hoekje, waar zij gewoon waren hun ontbijt te gebruiken, leeg vonden. Het zou hun nog meer verwonderd hebben, indien zij hadden kunnen zien, waarmee hij zich op de ellendige zolder bezighield. Hij had een vriendelijke vrouw uit de buurt opgedragen, voedsel en brandstof te koopen, en de heele nacht had hij bij Jessica gewaakt. Zij was erg licht in het hoofd en zij ijld. Maar in haar onsamenhangende gedachten en woorden sprak zij dikwijls tot God en bad voor meneer Daniël. De buurvrouw vertelde hem, dat de moeder van het kind eenige dagen tevoren weggegaan was, omdat zij bang was, dat Jessica een besmettelijke ziekte had, en dat zij alleen haar van tijd tot tijd had verzorgd. Zoodra de morgen aanbrak, zond hij om een dokter, en nadat hij diens toestemming verkregen had, wikkeldde hij de arme, verlaten Jessica in zijn jas, droeg haar zacht in zijn armen de ladder af en bracht haar in een rijtuig, dat de buurvrouw voor de ingang van de binnenplaats had laten komen. Hij had besloten, haar naar zijn eigen, eenzame woning te brengen en toen de eigenares van zijn kamers, met de handen in de zij, in haar deur ging staan, om het verwaarloosde

kind de toegang te versperren, werd haar het zwijgen opgelegd door het blinken van een goudstuk, dat Daniël in haar harde hand liet glijden. Met de post van die namiddag kreeg de dominee de volgende brief:

Weleerwaarde Heer!

Als u zoo goed wilt zijn, om bij mij te komen, zult u het genoeg hebben, de kleine Jessica te zien. Zij is aan de rand van het graf, tenzij God in Zijn genade haar herstelle. Hopende, dat u na deze brief zult willen komen, daar ik het

kind niet kan verlaten, noem ik mij,

Hoogachtend,

Uw onderdanige dienaar:
DANIEL STANDRING.

P.S. Jessica verzoekt, of u haar groeten wilt overbrengen aan Jeanne en Winnie.

De dominee legde het boek, waarin hij zat te lezen, terzijde en vertrok dadelijk naar de woning van zijn koster. Daar lag Jessica rustig op Daniël's bed, maar de magere trekken waren doodelijk bleek en in de ingezonken oogen scheen nog slechts een wegstervend licht. Ze was te zwak om het hoofd om te draaien toen de deur openging, en de dominee hield een oogenblik stil, en keek naar haar en naar Daniël. Daniël zat aan het hoofd van het bed en bladerde in de papieren in zijn lessenaar. Hij telde nog eens de spaarpenningen van zijn geheele leven na. Maar toen de dominee in het midden van de kamer kwam, bedekte een hoog rood de wangen van Jessica.

„O, dominee,” riep zij, „God heeft mij alles gegeven wat ik wenschte, behalve dat Hij meneer Daniël nog niet betaald heeft voor de koffie, die hij mij heeft gegeven.”

„O, maar God heeft mij meer dan dubbel betaald!” zei Daniël, opstaande om den dominee te ontvangen. „Hij heeft mijn eigen ziel daarvoor in de plaats gegeven. Mag ik zoo vrij zijn, eens met u te spreken, dominee? U bent een zeer geleerd man en een groot prediker, en veel menschen verdringen zich om u te hooren, zoodat ik dikwijls zeer verlegen ben om plaatsen voor hen te vinden. Maar terwijl ik iedere Zondag naar u luisterde, verloor ik mijn ziel, en u hebt nooit aan mij gevraagd, ofschoon u mij honderden malen gezien hebt: „Standring, ben je een gered zondaar?” ” „Standring,” zei de dominee op een toon van groote droefheid en berouw, „ik heb het altijd voor een uitgemaakte zaak gehouden, dat u een Christen was.” „Ach!” vervolgde Daniël nadenkend, „maar God had

iemand noodig om mij die vraag te doen, en daar hij niemand in de gemeente vond, zond Hij dit arme, kleine meisje tot mij. Wel, het kan mij nu niet meer schelen om het u te zeggen, zelfs al moet ik er mijn betrekking om verliezen, maar sedert lange tijd, bijna tien jaar, heb ik op werkdagen een koffiestalletje in de stad gehouden en door elkander zes gulden in de week verdiend. Maar ik was bang, dat de kerkvoogden de zaak niet zouden goedkeuren, en daarom heb ik er een diep geheim van gemaakt en altijd des morgens vroeg gesloten. Ik was het, die Jessica haar kopje koffie verkocht, waarvoor u betaald hebt, dominee!”

„Daar is geen kwaad in, goede man,” zei de dominee vriendelijk, „u hoeft er geen geheim van te maken.”

„Wel,” hernam Daniël, „de vragen, die dit arme schepseltje mij gedaan heeft, zijn sneller en dieper in mijn geweten gedrongen dan al uw preeken, als ik het zeggen mag. Hoe dikwijls is zij 's morgens niet bij mij gekomen, en dan keek zij mij met haar lieve oogen aan en vroeg: „Hebt u den Heere Jezus niet lief, meneer Daniël?” „Bent u niet blij, dat God uw Vader is, meneer Daniël?” „Komen wij elke dag dichterbij de hemel, meneer Daniël?” En eens op een dag zei zij: „Bent u van plan al uw geld aan God te geven, meneer Daniël?” O! die vraag heeft mij inderdaad tot nadenken gebracht, en zij is tot heden toe nooit beantwoord. Terwijl ik hier bij het bed zat, heb ik al mijn geld geteld; het is f 4764.85, en ik heb gezegd: Heere, het is alles het Uwe, en ik zou het liever tot de laatste stuiver toe willen missen, dan het kind te verliezen, als het Uw gezegende wil is haar leven te sparen. Ik heb dat kind zoo noodig, dominee!”

Daniëls stem beefde bij de laatste woorden en zijn ge-
laat zonk op het kussen neer, waar Jessica's zwak en
onbeweeglijk hoofdje op rustte. Er lag een onbeschrijf-
lijk lieve glimlach op haar gezicht, alsof een wonderlijk
geluk haar deel geworden was, en zij lichtte een van
haar vermagerde handen op en legde die op het ge-
bogen hoofd van Daniël. Toen sloot zij de oogen en
bedekte die met de andere hand.

„Onze Vader,” zei zij met zachte stem, welke nochtans
verstaanbaar was voor den dominee en den koster, „ik
heb U gevraagd mij thuis in de hemel te doen komen,
maar als meneer Daniël mij noodig heeft, laat mij dan
asjeblijft nog wat blijven, om Jezus Christus' wil.
Amen!”

Gedurende eenige minuten na het gebed van Jessica
was het heel stil in de kamer. Daniël hield nog het ge-
laat in het kussen verborgen, en de dominee stond er
bij met gesloten oogen, alsof ook hij bad. Toen hij weer
opkeek naar het arme, verlaten kind, zag hij, dat de
zwakke hand van haar gezicht was gegleden, waarop
rust en vrede te lezen waren. Haar adem ging zwak
maar geregeld. Hij nam haar kleine hand in de zijne
met een gevoel van vrees en droefheid, maar die hand
was niet koud van de dood, die hand was warm van
leven. Hij raakte Daniëls schouder aan, en toen deze
zijn hoofd met plotselinge schrik oplichtte, fluisterde
hij hem toe: „Het kind is niet gestorven, maar het
slaapt. Het zal genezen, als God het wil.”

Eer Jessica geheel genezen was, huurde Daniël een
huisje voor zich en zijn pleegkind, om in te wonen. Hij
deed overal onderzoek naar haar moeder, maar zij

werd nooit weer in haar oude wijk gezien, en hij was heel blij, dat er niemand was, om hem van Jessica te scheiden. Toen zij sterk genoeg was, maakten zij vaak een prettige wandeling te zamen in de vroege morgen, als zij naar de spoorwegbrug gingen. Dan ging Jessica achter het stalletje zitten en leerde spoedig de dagelijksche klanten bedienen. En even gelukkig waren zij, als zij de kerk veegden en schoonmaakten, waar zij eerst zoo stil was binnengeslopen.

Jessica deed haar werk ijverig en goed. Maar het liefst verzorgde zij de preekstoel en de bank, waar de kinderen van den dominee zaten.

Zij had in Daniël een goede, vriendelijke vader gekregen. In Daniël's eenzaam leven was Jessica's liefde een zonnetje van warm geluk. En als de dominee, van de hooge preekstoel af het ernstig en gelukkig gezichtje van Jessica zag, die netjes gekleed trouw elke Zondag op haar plaatsje zat, moest hij nog vaak denken aan die keer, toen zij voor het eerst op bloote voeten was binnengeslopen en aan Jessica's eerste gebed.

INHOUD

	Blz.
1. Het koffiestalletje en de eigenaar daarvan	7
2. Jessica's verzoeking	12
3. Een oud vriend in een nieuw kleed . . .	17
4. Kijkjes in het tooverland	23
5. Een nieuwe wereld opent zich	27
6. Het eerste gebed	30
7. Moeilijke vragen	32
8. Onverwacht bezoek	36
9. Jessica's eerste gebed verhoord	41
10. De schaduw des doods	47

Voor kinderboeken vrage men onze catalogus.